

РЕШЕНИЕ

№ 1383

гр. София, 03.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 03.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **712** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294-298 от Административно-процесуалния кодекс АПК.

Образувано е по жалба на В. Р. Д. и Б. В. К., чрез пълномощника- адвокат Б. С. З. срещу действие по принудително изпълнение-осъществено на 19.01.2022 година изземване на общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“Г“, ет.7, въз основа на Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 година на кмета на Район „Л.“-Столична община.

Релевираните основания за оспорване са за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалноправните норми, аргументирани подробно в жалбата.

С писмения отговор по жалбата процесуалният представител на ответника оспорва основателността на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съотв.липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба срещу действия на органа по изпълнението.

Между страните е безспорно, а се установява и от данните по преписката, че жалбоподателите са длъжници по изпълнението на разпореденото със Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 година на кмета на Район „Л.“-Столична община задължение. Видно от протокол от 19.01.22 година на служители на Район „Л.“-СО,

принудителното изпълнение е осъществено на 19.01.22 година, в присъствието на пълномощник-адвокатски сътрудник на двамата жалбоподатели-носителите на задължението.

Следователно оспореното действие по принудително изпълнение е осъществено. Спазен е и 7-дневният срок по чл. 296, ал. 1, предл.1-во от АПК за неговото оспорване пред съда от двамата жалбоподатели:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 294 от АПК на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението.

В конкретния случай орган по изпълнението по смисъла на чл. 271 от АПК е кметът на район „Л.“, Столична община, който е издал Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 г. представляваща годно изпълнително основание, по следните съображения:

Заповедта е влязла в сила по отношение на жалбоподателя Б. К. на 09.02.2021 година, когато с влязло в сила съдебно решение е отхвърлена жалбата му срещу нея. /Решение №1645 от 10.02.21 година по адм.дело №9388/19 г., с което е оставено в сила Решение №2459/09.04.2019 година по адм.дело №13358/2018 г. на АССГ/.

По отношение на втория жалбоподател-В. Д., Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 г. не е влязла в сила. Заповедта е оспорена от същата, като по жалбата ѝ е образувано адм.дело №3357/2018 г. по описа на АССГ, което към настоящия момент не е приключило. От справка в деловодната система на АССГ се установява, че следв. с.з. по делото е насрочено за 17.03.2022 година. Същественото обаче е, че на основание чл. 65, ал.4 ЗОС заповедта подлежи на предварително изпълнение и е годно изпълнително основание по смисъла на чл.268, ат.1, предл.1 АПК.

Установява се по делото и това, че с влязло в сила на 20.01.22 г. определение по адм.дело №3357/2018 година на АССГ искането на В.Д. по чл.166 АПК за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е било отхвърлено /Определение №9815 от 09.12.2021 година по адм.дело №2257/2018 година на АССГ и Определение №494/20.01.2022 година по адм.дело №627/2022 година на ВАС/.

Съгласно чл. 267 от АПК на изпълнение по реда на Дял пети от АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон.

В конкретния случай по силата допуснатото предварително изпълнение на невлязъл в сила административен акт, по отношение на първия жалбоподател, съотв. влязъл в сила по отношение на втория жалбоподател, Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 година на кмета на Район „Л.“-Столична община е годно изпълнително основание и въз основа на него е иззето държаното от двамата жалбоподатели общинско жилище. Изложените от жалбоподателите оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на осъщественото действие по принудително изпълнение са неоснователни:

1. Неотносимо към законосъобразността на извършеното принудително изпълнение е възражението за некомпетентност на извършилите го служители на общинската администрация- Нито Законът за общинската собственост /чл.65-чл.66 ЗОС/, нито Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /чл.34/, нито АПК /чл.271 АПК/ изискват фактическото действие по изземване да бъде осъществено лично от органа по изпълнението. Съгласно чл.65, ал.3 ЗОС, заповедта за изземване на имота се изпълнява по административен ред със съдействието на полицията. Със Заповед

№РЛН20-РД91-61/28.10.2020 година, кметът на Район „Л.“-Столична община, който е орган по изпълнението на процесното задължение, е определил конкретните служители на районната администрация /комисия/ за изземването на общински жилища. Видно от съставения протокол за принудително изпълнение от 19.01.22 година, служителите осъществили изпълнението са сред посочените в заповедта.

2. Неоснователно е позоваването на раждането на дете на жалбоподателя К., съотв. внук на жалбоподателката Д.. Съгласно § 1, т.2 от ДР на Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, "Домакинство" са съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак. От данните по преписката категорично се установява, че детето и неговата майка не живеят в жилището. Следователно то не може да е засегнато от изпълнението.

3. Неоснователно е и позоваването на нормата на чл.272, ал.2 АПК, съгласно който влизане или оставане в жилище без съгласието на неговия обитател се допуска само с разрешение на съдия от административния съд, издадено по мотивирано искане на изпълнителния орган, въз основа на изпълнителното основание, ако изпълнението не може да бъде осъществено по друг начин. Разрешението или отказът подлежат на обжалване от страните по изпълнението с частна жалба, която спира изпълнението. Разрешение не се изисква за изпълнението на разпореждане за предаване на жилище, издадено или потвърдено от съд. В случая е осъществена последната хипотеза. Предаването на общинското жилище, както вече беше посочено по-горе, е потвърдено от съда по отношение и на двамата жалбоподатели- за жалбоподателя К. чрез съдебно потвърдената и влязла в сила заповед за изземването му, а по отношение на жалбоподателката Д.- чрез влязлото в сила съдебно определение, с което е отхвърлено искането ѝ по реда на чл.166 АПК за спиране на предварителното изпълнение на процесната заповед.

4. Съдът не споделя и доводите на жалбоподателите, че не е спазено изискването на чл.277 АПК, като не им е предоставен 14-дневен срок за доброволно изпълнение, чрез получаването на покана за това, по следните съображения:

Със самата заповед за изземване на жилището е определен срок за принудително изпълнение:17.12.2018 година. Заповедта е връчена на 27.11.2018 година. Следователно преди повече от 14 дни от датата на насроченото с нея изпълнение, с което е била обезпечена възможността за доброволното ѝ изпълнение. Освен това на жалбоподателите е даван срок за доброволно изпълнение и със заповедта за прекратяване на наемните правоотношения, въз основа на която е издадена последващата заповед за изземване на жилището. Заповедта за прекратяване на наемните правоотношения е влязла в сила по отношение жалбоподателката Д. на 09.02.2019 година, а по отношение на жалбоподателя К.-на 29.03.2017 година /виж: Решение №2359 от 09.04.2019 година на АССГ по адм.дело №13358/2018 година/. С писмо от 10.11.2021 година до жалбоподателите се дава нов трети, този път-седмодневен срок за доброволно изпълнение.

При тези факти за съда изглежда, че целта на ползваното защитно възражение не е насочена към обезпечаване на правото по чл.277 АПК, а именно да се предостави възможност длъжника да изпълни сам задължението, като се избегнат разноските по принудително изпълнение и/или друго засягане на правната му сфера, което може да бъде предотвратено чрез доброволно изпълнение. Очевидно е, че още към момента на

влизане на заповедта за прекратяване на наемните правоотношения- за Д. на 09.02.2019 година, а за К. на 29.03.2017 година, те са наясно, че вече държат жилището без правно основание и следва да го освободят и предадат. Поради това за съда изглежда, че това защитно средство се използва превратно и само с цел да се задържи жилището, и при липсата на защитимо право за жалбоподателите.

5. Неоснователно е и позоваването на чл.6 АПК.

Действително правото на личен и семеен живот е защитимо по чл.8 ЕКЗПЧ и следва да бъде преценено през призмата на чл.6 АПК за съразмерност на изпълнението. Действително предоставянето за ползване под наем на общинско жилище има социална функция.

Нито едното, нито другото обаче имат абсолютен характер.

Предвид конкретните факти по преписката:

неплащане на наем или обезщетение за ползването /след отпадане на наемното правоотношение чрез прекратяването му, както и на консумативни разноски /към [фирма] и [фирма]/ в продължение на около 8 години;

знанието на жалбоподателите, че държат жилището на отпаднало правно основание- от около 3 години-жалбоподателката Д., съотв. около 5 години- жалбоподателя К.; предприеманите административни действия за защита на общинската собственост, прецени в своята съвкупност, сочат, че приложената мярка-осъщественото принудително изпълнение на 19.01.22 година, освен легитимна е и пропорционална.

Що се касае за социалната функция при предоставяне на общински жилища под наем, предвид привилегирования /непазарен/ наем, то за съда е очевидно, че тази мярка се е оказала неподходяща и недостатъчна спрямо жалбоподателите. Допълнителна индичия за това е твърдението на ответника за неплащането на дължимия наем и при ползването на държавно жилище от Д. преди това-към 2008 година-дело №1457/2008 г. на АССГ, II о., 31-ви състав, което не се оспорва с жалбата до съда. Сред условията за ползване на държавни и общински жилища при привилегирована наемна цена е заплащането ѝ на общината или държавата-собственик, както и на дължимите консумативни разноски за ползването. Неизпълнението на тези условия не може да бъде противопоставено на социалната функция на ползването на общински или държавни жилища под наем. Жалбоподателите биха могли да поискат други, подходящи мерки на социална закрила от държавата и общината, но защитата по реда на чл.294 и сл. АПК срещу осъщественото изземване на процесното жилище не е сред тях.

В обобщение процесното принудително изземване е осъществено на годно правно основание, по установения за това ред и е пропорционално.

С оглед наизложеното неоснователната жалба се отхвърля.

Водим от горното и на основание чл. 298 от АПК Административен съд София-град-Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. Д. и Б. В. К. срещу действие по принудително изпълнение-осъществено на 19.01.2022 година изземване на общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“Г“, ет.7, въз основа на Заповед №РЛН18-РД-661/23.02.2018 година на кмета на Район „Л.“-Столична

община.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: